

· ΤΡΙΓΩΝΗΣ (Μακάριος.)
Κρῆς Κυδωνεύς ἐκ τῆς γῶρας
Χανίων. Σκευοφυλάξ τῆς Βασι-
λικῆς μονῆς ἀγίας Λαυρας, καὶ
εἰς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς ΙΙ΄
ἐκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀ-
ριθμὸν 262.

· ΤΥΠΑΛΔΟΣ (Κωνσταντῖ-
νος). Κεφαλλῆν. Ἐγεννήθη περὶ
τὰ τέλη τῆς ΙΙ΄ ἐκατονταετη-
ρίδος. Ἀπὸ περατωθεισῶν τῶν
τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης σπου-
δῶν του ἐν τῇ πατρίδι του, ἔ-
λαβε τὸ ἱερὸν σχῆμα τοῦ δια-
κόνου. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς
Βενετίαν ὡς ἱεροδιάκονος τοῦ ἐ-
κεῖ Ἱεροῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Γεωρ-
γίου. Αὐτόθι δὲ ἔτυχε τῆς φιλίας
τοῦ ἀοιδίμου εὐεργέτου τῆς Ἑλ-
ληνικῆς νεολαίας, καὶ ἐνθέημου
προσώπου τῆς Ὁρθοῦ Ἀνατ. Εκ-
κλησίας Κόμητος Γουίλμοδ, ὅστις
τὸν ἐδίδρισε, κατὰ τὸ 1824 ἔτος,
Καθηγητὴν τῆς Θεολογίας ἐν τῇ
ὑπ' αὐτοῦ συστήθεισῃ Ἀκαδη-
μίᾳ εἰς Κέρκυραν. Ἐπαγγέλλετο
δὲ καὶ τὸν Ἱεροκήρυκα μὲ φή-
μην οὐκ ὀλίγην ἐν ταῖς Ἐκκλη-
σίαις τῆς ῥηθείσης νήσου. Κατὰ
τὸ 1840 ἔτος ἐψηφίσθη Ἀρχιε-
ρεὺς ὑπὸ τῶν συμπατριωτῶν Κε-
φαλλήνων, ἀλλὰ ἡ ἐκλογή του
δὲν ἐπεκυρώθη ὑπὸ τῆς Ἰονίου
Κυβερνήτειος. Ἐνεκὰ δὲ τούτου
δυσαρεστηθεὶς ἀνεχώρησεν εἰς
Κωνσταντινούπολιν, καὶ μετ' ὀ-
λίγων ἡμερῶν κοινῇ γνώμῃ τῆς
Ἱερᾶς Συνόδου ἐχειροτονεθῆ ὑπὸ
τοῦ Πατριάρχου Ἀνθίμου Ἀρχι-
ἐπίσκοπος Σταυρουπόλεως. Τὴν

σήμερον διευθύνει τὴν ἐν Χάλκῃ
συζηθεῖσαν Ἐκκλησιαστικὴν σχο-
λὴν ὑπὸ τῆς ἐπιστασίας τῆς Με-
γάλης Ἐκκλησίας. Ἴδε τὸν Ἀριθ-
μὸν 459.

Φ.

ΦΙΛΑΡΑΣ ἢ ΒΙΛΑΡΑΣ (Λεο-
νάριδος). Ἐγεννήθη ἐν Ἀθήναις
περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΣΤ' ἐκατον-
ταετηρ. Τὴν ἐνταῦθα Βιογραφίαν
τοῦ λογίου ἀνδρὸς τούτου πρῶ-
τος μεταξὺ Ἑλλήνων συνέταξεν
ὁ εὐφυῆς νέος Ἀναστάσιος, υἱὸς
τοῦ ἐν Ἀθήναις Γυμνασιάρχου
Κ. Γεωργίου Γενναδίου, καὶ
τὴν ἐτύπωσεν ἐν τῷ περιο-
δικῷ συγγράμματι ΠΑΝΔΩΡΑ,
φυ.λ.λάδ. λδ'. Αὐγούστου μη-
νίς τοῦ 1851 ἔτους, σελ. 815.
ἐκ τοῦ ὁποίου ἐρανίσθημεν τοὺς
ἐφεξῆς παραγράφους·

« Οὐτε τῶν ἱστορικῶν ἡμῶν
λεξικῶν οὐδὲν, οὔτε βιοβράχος
οὐδεις ἐμνημόνευσε τοῦ ἀνδρὸς
τούτου, ὅστις ὁμῶς ἐξεπλήρωσεν
ἐν Ἑρῶπῃ ἀποστολὰς ἀξιολό-
λους, ἡγάπα δὲ καὶ ἐθεράπευε
τὰ γράμματα καὶ ἐκοινῶνει
μετὰ τῶν ἐπιφανεστέρων τῶν
συγχρόνων του (*). Καὶ ὀλίγας
μὲν ἔχομεν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τού-
του εἰδήσεις, ἀλλὰ τούτου ἔ-
νεκα μάλιστα ὀφείλομεν νὰ τὰς

(*) Σώζονται δὲ καὶ δύο περιερ-
γοὶ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας τοῦ ἔ-
γραψεν ὁ Μίλτων. ἐ. τῇ ἀρκετῇ
σπαρτα συλλογῇ, τῇ ἐπιγεγραμμένῃ
Jo Miltoni Angli, epistolarum fa-
miliarium liber unus, Londini 1674.
εἰς 8.

συλλέξωμεν ἐπιμελῶς. Αἱ πρῶ-
τισται εὐρίσκονται ἐν περιέργω
τινὶ ἐπιστολῇ τοῦ περιτγῆτου
Κορνηλίου Μάγνου πρὸς τὸν Καρ-
δινάλιον Ἀκκιαγιόλην (Accia-
gioli) ἐξ Ἀθηνῶν 15 Δεκεμβρ.
1674,) καὶ ἐν ἐγκωμίῳ, λατινι-
στὶ συντεταγμένῳ ἐν εἴδει ἐπι-
γραφῆς, ὅπερ διατήρησεν ἡμῖν ὁ
Κοττούσιος ἐν τῇ Συλλογῇ τῶν
ἐπιγραμμάτων, θέλομεν δὲ πα-
ραθέσει μετὰ τὴν ἐπιστολὴν
ταύτην. Ἠκμασε κατὰ τὸν αἰῶνα
τοῦτον, λέγει ὁ περιηγητὴς ἐ-
κείνος, Ἀθηναῖος, ὅστις διὰ τῆς
μεγάλης αὐτοῦ παιδείας διέπρε-
ψεν ἐν Εὐρώπῃ, εἰς Ρώμην, εἰς
Παρισίους, εἰς Ἑνετίαν καὶ ἀλ-
λαχοῦ. Ὁ μέγας καρδινάλιος
Ῥιχέλιος τὸν προσήλωσεν εἰς
τὸν αἰμίμηστον δοῦκα τῆς Πάρ-
μας Ὀδοάρδου Φαρνέσιου, ὡς
ἄνθρωπον ἄξιον τῆς προτοχῆς
αὐτοῦ. Ἡ δὲ αὐτοῦ ὑψηλότης
ἐνεπιτεύθη εἰς αὐτὸν διὰ φήρους
ἀποστολάς· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ
νῦν ἡγεμονεύοντος δουκὸς διε-
τέλεσεν ἐν Ἑνετίᾳ ἀντιπρέσβυς.
Ἦνομάζετο δὲ Λεονάρδος Φι-
λαρᾶς, ἀλλὰ κατὰ παραθυρὰν
τὸν ἔλεγχον συνέθως Monsù
Villagrà. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι τὸν εἶ-
δα ἐν Ἑνετίᾳ, ἐπὶ τῆς τελευ-
ταίας αὐτοῦ πρεσβείας· καὶ ἐ-
πίσης ἄριστα ἐνθυμοῦμαι, ὅτι
κατεῖχε τὰ πρῶτα παρὰ τοῖς
Λογίοις, ὡς πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ
μάλιστα γράμματα, ἐνεκα τῆς
βαθείας αὐτοῦ μελέτης, περὶ τὰ
κατὰ τὰς συνόδους καὶ τὰ κεί-

μενα τῆς ἀρχαίας ἐκκλησίας· ἐν
γένει δὲ ἐθελωρεῖτο ὡς ἀνὴρ δια-
κεκριμένος· Ἐμαθον ἐνταῦθα,
ὅτι ἀπέθανε μετὰ λιθοτομίαν,
κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς Πα-
ρισίους. Ἠρεῦνκσα περὶ τῶν βι-
βλίων του, διότι εἶχον ἰδεῖ τινὰ
ἐκλεκτὰ καὶ σπάνια ἐν Ἑνετίᾳ
εἰς τὴν βιβλιοθήκην αὐτοῦ. Μά-
λιστα δὲ ἀνεζήτησα τὰ χειρό-
γραφα αὐτοῦ, τὰ ὅποια ἐπρυγ-
ματεύοντο, καθὼς γνωρίζω, περὶ
τοῦ ὑπουργείου τοῦ καρδινάλιου
Ῥιχελίου ἀλλὰ, ἐμαῖον, ὅτι ἀ-
ναχωρῶν ἐξ Ἰταλίας ἐνδεὴς χρη-
μάτων, ἠναγκάσθη νὰ τὰ πω-
λήσῃ. Καὶ ὁμῶς εὔρον δύο τό-
μους τοῦ Γεωγραφικοῦ ἄτλαντος.
Δὲν ἀνεκάλυψα ἐνταῦθα ἄλλον
ἀπόγονον αὐτοῦ (*) εἰμὴ ἀνε-
ψιὸν τινὰ ἐξ ἀδελφῆς, Λεονάρ-
δου ὡσαύτως ὠνομαζόμενον, ὁκ-
ταετῆ περίπου, ὅστις φαίνεται
εὐρυτής· ἐλλείψει ὁμῶς διδασκά-
λων θὰ μείνῃ ἀμαθής, ἢ θὰ παι-
δευθῆ ἐν τῇ κκκία. Καὶ δὲν ἀ-
νήκει μὲν εἰς τὰς πρωτίτας οἰ-
κογενεας, τῶν ὠνομαζομένων
ἀρχόντων, ἔχι ἔτι καὶ εἰς τὰς
ἐσχάτας, ἄλλως δὲ ὀλίγον εὐ-
μοιρεῖ τῶν ἀγαθῶν τῆς τύχης,
τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων, ἅτινα ἀ-
νοιγοῦσι καὶ εὐρύνοῦσι τὴν ἀ-
τραπὸν, καὶ τότε ὅταν ἡ ὁδὸς
καθίσταται δυσχεροτάτη. θ

(*) Ἡ οἰκογένεια τοῦ Φιλαρᾶ τῶ-
ζεταί μέχρι τῆς σήμερον τελευ-
ταίος ἀπόγονος εἶναι ὁ Χρῆστος Ἀ-
λεξανδρῆς Βιλαρᾶς, ἰατρὸς ἐμπειρι-
κός. Σ. τοῦ Μ.

« Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ μᾶς διδάσκει τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τοῦ Λεονόρδου Φιλαρᾶ, συμβάντος τὸ 1673· ἀγνοοῦμεν ὅμως τὴν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ. Πιθανὸν ἐν ταῦτοις εἶναι, ὅτι ἐγεννήθη περὶ τὰ τέλη τοῦ 1571 αἰῶνος, καθότι περὶ τὸ 1640 ἐπέμφθη ἀπὸ τὸν Δούκα τῆς Πάρμας εἰς Γαλλίαν, καθὼς καταδεικνύεται ἐκ τῆς προσφωνήσεως τῆς Ἑλληνικῆς αὐτοῦ ὡς εἰς τὴν ἀναμάρτητον σὺλληψιν τῆς Θεοτόκου, σεβανωθείσης ὑπὸ τῆς ἐν Ρουένῃ ἀκαδημίας τῶν Παλινοδῶν, καὶ τυπωθείσης ἐν Παρισίοις ἐν ἔτει 1644 εἰς 8. Ἡ Ἑλληνικὴ αὐτῆ προσφωνησις εἶναι τοῦ μοναχοῦ διακόνου Καρόλου, (γρ. Κυρέλλου (α) ἐκ Χίου, ἐπιγέγραπται δὲ πρὸς τὸν Φραγκίσκον Ἀρλάϊον, ἀρχιεπίσκοπον Ρουένης ἢ Ἐγγληνότατος δούξ, λέγει ἡ προσφωνητήριος ἐπιστολὴ, εὐνοῦστατα διατελέσας, καθὼς ἅπαντες γνωρίζουσι, πρὸς τὴν τῆς Γαλλίας αὐλὴν, θέλων νὰ καταπαύσῃ τὰς τοῦ πολέμου ταραχὰς καὶ σπουδαιότατα καταγινόμενος περὶ τὰ μέσα τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς εἰρήνης, μετεκάλεσε πρὸ μικροῦ ἐν Πάρμα τὸν παρὰ τῆ Χ. Α. Μεγαλειότητι ἀπεσταλμένον αὐτοῦ, τὸν ἐντιμότατον Λεονόρδον Φιλαρᾶν, ὅπως, μάρτυς αὐτόπτης γενόμενος οὕτως πάντων τῶν γε-

(α) Ἴδε περὶ τοῦ Κυρέλλου τούτου τὴν σελ. 212 τοῦ παρόντος Βιογραφικοῦ Ἰννεκας.

γονότων δυνηθῆ ἔπειτα ἐπιστρέφων παρὰ τῷ βασιλεῖ νὰ δώσῃ ἀσφαλεῖς πληροφορίες εἰς τὴν σύνοδον ἣτις μέλλει νὰ συγκαταβῆ πρὸς συνομολόγησιν τῆς εἰρήνης. Ὁ Φιλαρᾶς, ὃν οὐ Γάλλος ὠνόμασαν Villars καὶ Villaret, ἀναχωρῶν, ἄφησε, παρὰ τῷ μοναχῷ Κυρέλλῳ, τινὰς τῶν χειρογράφων αὐτῶν ποιήσεων, μετὰ τῶν ὁμοίων ἢ ἡ προσαναφερθεῖσα ὡδή. Μετετυπώθη δὲ αὕτη Ἑλληνιστί, Λατινιστί καὶ Γαλλιστί μετὰ τῆς προσφωνήσεως τοῦ Κυρέλλου καὶ τετραχίου δεκαεγχειακῶν στίχων, (ἐν οἷς ὁ Φιλαρᾶς εὐχαριστεῖ τὸν Φρ. Ἀρλάϊον διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἀποστολὴν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ βραβείου) ἐν τῷ Recueil des piéces, lues dans les séances publiques de l'académie, établie à Rouen, sous le titre de l'immaculée conception, pour les années 1771 — 81. Rouen 1784, εἰς 8. »

« Ὁ σοφὸς ἀσβᾶς Μορέλιος ἐν τῷ πρώτῳ τόμῳ, σελίδι 131 τοῦ ἀξιολόγου αὐτοῦ καταλόγου τῆς τοῦ Πινελίου βιβλιοθήκης, ἀναφέρει τὸ ἐπιγραφόμενον σύγγραμμα: *Βασίλειον christiana, graecovulgari idiomate alias tractata; nunc vere latinis litteris mandata, per L. V. Atheniensem, Gr. lat. Parisiis, 1633. in 8, imp. σημειοῖ: Auctorem esse patre Leonardum Villare Villare*

niensem, Bibliothecae Vene-
tae D. Marci custodiendae
olim praefectum.

« Αναγνώσας δὲ ὁ εἰρημένος
Ἀββᾶς ἐν τῷ Magasin ency-
clopedique τὴν περὶ τοῦ Φι-
λαρά τούτου βιογραφίαν, μοι ἔ-
γραψε φιλικῶς, ὅτι τὸ ἀναγκά-
σαν αὐτὸν νὰ ἐκφέρῃ τὴν ἀνω-
τέρω εἰκασίαν, ἦν χωρίον τι τοῦ
Εὐχαλογίου τοῦ Π. Γοάρου, σε-
λις 124 τῆς πρωτοτύπου ἐκδό-
σεως ἐν Παρισίοις 1647, εἰς
φύλλ., ἐνθα ὁ πατὴρ αὗτος, α-
φοῦ ἀνέρερε χωρίον τι τοῦ Κε-
δρηνοῦ, προστίθησι: *Cedreno
assentitur Ludovicus Phi-
laras Atheniensis in sua χρι-
στιανικῇ διδασκαλίᾳ vernacule
et concinne scripta.* Ὁ Γοά-
ρος γράφει ἐνταῦθα Λουδοβίκος
Φιλαράς, ἀμφιβολία ὅμως δὲν
εἶναι, ὅτι ἡ διπλῆ ἐκείνη μετά-
φρασις εἶναι ἡ τοῦ Λεονάρδου.
Ἡ ἐν τῇ κοινῇ Ἑλληνικῇ ἐξε-
δόθη ἐν Ῥώμῃ τὸ 1616, καὶ ἐ-
γένετο κατὰ τὸ Ἰταλικὸν σύγ-
γραμμα ἐπιγραφόμενον: *Dichia-
razione più copiosa della dot-
trina christiana composta
dal Cardinale Roberto Bel-
larmino per ordine di Cle-
mente VIII. Roma, 1603,
καὶ 1613 εἰς 4.* Τὸ Ἰταλικὸν
κείμενον συνήφθη τῇ Ἀρμενικῇ
μετάφρασι τοῦ Π. Φρ. Πέτρου
Παύλου, Ἀρμενίου, Ῥώμῃ τύ-
ποις τῆς Προγάνδας, 1610, καὶ
4. Ὁ Λεονάρδος Φιλαράς μετέ-
φερε Λατινιστὶ τῆνδε τὴν κοι-

νὴν Ἑλληνικὴν μετάφρασιν του,
καὶ τὴν ἀφιέρωσε τῷ Ῥισγε-
λίῳ· ὁμολογεῖ ὁμῶς ἐν τῇ προ-
φωνήσει ταύτῃ, ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ
μετάφρασις ἐγένετο *juxta ri-
tum orientalis ecclesiae.*

Ἐκ τινος καταλόγου τῆς βι-
βλιοθήκης τοῦ Ἁγίου Μάρκου
βλέπομεν ὅτι διορίσθη φύλαξ
τῆς βιβλιοθήκης ταύτης, καὶ
ἀπέθανεν ἐν Παρισίοις, πρὶν ἢ
δυνήθῃ ν' ἀναλάβῃ τὴν νέαν αὐ-
τοῦ ὑπηρεσίαν. Ἐν τῷ κατα-
λόγῳ ἐκείνῳ συντεταγμένῳ τὸ
1679 ὑπὸ τοῦ Ἀλουίστου Ἀμ-
βροσίου Γραδενίκου, φέρεται:
*Un libretto manuscritto do-
nato dal già Leonardo Vila-
rè Atheniense, fatto già del-
to uomo custode della libreria:
ma non veune mentre
mori in Parigi nel qual li-
bretto sono scritte diverse
orazioni in greco, in latino
ed in francese.* Ὁ Κ. ἀββᾶς
Μορέλλιος, ὁ εἰδοποιήσας μοι
τοῦτο, μὲ σημειοῖ, ὅτι τὸ μικρὸν
τοῦτο χειρόγραφον δὲν ὑπάρχει
πλέον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ. Ἡ ζη-
μία εὐτυχῶς δὲν εἶναι μεγάλη.

Ἐν τινι συλλογῇ ἐλληνικῶν
ἐπιγραμμάτων ὑπὸ Ἰωάννου
Κοτουνίου Μακεδόνης (*Graeco-
rum epigrammatum libri duo,
auctore Joanne Cotunio be-
riensi ect, cum ejusdem ver-
sione latina. Patavii, 1653,
εἰς 4.*), προσφωνηθεὶς Λουδο-
βίῳ τῷ ΙΔ, καὶ τὴν ὁποίαν ὁ-
φείλω εἰς τὴν φιλικὴν πρὸς ἐμέ

διάθεσιν τοῦ Κ. ἀββᾶ Μορελίου. ὁ συγγραφεὺς λέγει σελίδι 91 καὶ ἐφ. ὅτι τοῦ ἐπεμψαν ἐκ Ῥώμης τὴν 15 Νοεμβρίου τρία φύλλα τυπωμένα ἐκ Παρισίου. Ἐν τῷ πρώτῳ τούτῳ ἦν ἡ εἰκὼν τοῦ Διονύσιου Φιλαρᾶ μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης : Διονύσιος Φιλαρᾶς υἱὸς Ἰωάννου Ἀθηναίου τὸ δεύτερον περιείχε γράμμασι κεφαλαίοις τὸν ἐπαινον αὐτοῦ Λατινιστῆ, καὶ πίνακα ἱερογλυφικόν, ἀρκετὰ παράδοξον. ἐν μέτῳ τοῦ ὁποίου μονογραφή, ἄστα σχεδιασθεῖσα, περιεῖπε τὰ γράμματα ἅπαντα, τὰ ἀποτελοῦντα τὸ ὄνομα τοῦ συγγραφεως. Ὁ Κουτσουνιὸς μᾶς διδάσκει, ὅτι τὰ μονογράμματα ταῦτα λέγονται ἐν τῇ κοινῇ Ἑλληνικῇ μοροκοροδουλὰ· κάτωθεν δὲ ἀναγνώσκειται : βούλου τὰς εἰκόνας, τῆς ἀρετῆς ὑπόμνημα μάλλον ἢ τοῦ σώματος καταλιπεῖν, καὶ μετὰ ταῦτα ὁ γράμμασι κεφαλαίοις ἔπαινος περὶ οὗ πρὸ μικροῦ. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 66 καὶ 93.

ΦΙΛΟΘΕΟΣ. Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, Θεσσαλονικεύς. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν ἀκμασάντων περὶ τὰ τέλη τῆς III' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 305.

ΦΡΟΝΙΜΟΠΟΥΛΟΣ (Σταῦρος). Πελοποννήσιος ἐκ τῆς πόλεως Παλκίων Πατρῶν. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς III' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθ. 264.

ΦΥΤΙΑΝΟΣ (Ἰγνάτιος). Ἱερομόναχος. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς III' ἑκατονταετηρίδος ἐν τῇ Ἡγεμονίᾳ τῆς Οὐγγροβλαχίας. Ἐξημέτισε διορθωτὴς διαφόρων βιβλίων τυπωθέντων ἐν τῇ τυπογραφίᾳ τοῦ Ἱερομονάχου Ἀνθίμου ἐξ Ἰβηρίας, καὶ ὄχι διευθυντὴς αὐτῆς, ὡς ἐσφαλμένως γράφει Ἀλέξανδρος ὁ Ἑλλάδιος ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Status praesens Ecclesiae Graecae, σελ. 13. *Supremus huius Officinae Typographiae praefectus, censor, et Corrector, antehac fuit Reverendissimus Anthemius Iberensis. Ordinis S. Basilii Magni, jam ante V. annos et quod excurrit ob summam in eo eruditionem, totius Walachiae Metropolitae factus, cuius locum occupavit Reverendus Dominus Ignatius Phytianus, ejusdem ordinis et eruditionis.* Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 133 καὶ 134.

Χ.

ΧΟΡΤΑΚΙΟΣ (Μιχαήλ). Ἐγεννήθη ἐν Ῥεθύμῳ, πόλει τῆς Κρήτης περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΖ' ἑκατονταετηρίδος. Τελειωθέντων δὲ ἐν τῇ πατρίδι του τῶν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας μαθημάτων του, μετέβη εἰς Βενετίαν. Μετ' ὀλίγου ἐδιορίσθη διδάσκαλος τοῦ ἐκεῖ Ἑλ-

ληνικου σχολείου. Χηρεύοντος δὲ τοῦ Ἀρχιεπισκοπικοῦ θρόνου τῆς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Φιλαδελφίας, ἐκλέχθη τὸ 1657 ἔτος, ὁ Χορτάκιος, λαβὼν τότε τὴν ἐπωνυμίαν Μελέτιος ἀντὶ *Μιχαήλ*. Ἀναγνωρισθεὶς δὲ ὡς τοιοῦτος περὶ τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας, ἐλαβεν ὑπ' αὐτῆς καὶ τὴν τίτλον τοῦ ἐξάρχου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 82, καὶ τὴν Σημείωσιν τοῦ Ἀριθμοῦ 99.

ΧΡΥΣΤΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ ἢ ΜΑΡΙΑΚΗΣ (Μακάριος). Κρής. Ἐγεννήθη περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 11' ἑκατονταετηρίδος. Νέος δὲ ἐτι ὢν μετέβη εἰς Ὀλλανδίαν ὅπου ἐτύπωσε βιβλίον ἀσκητικὸν εἰς ἀτλήν φράσιν. Μετὰ τὴν μετὰ ταῦτα εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐχειροτονήθη Ἱερεὺς καὶ ἐχρημάτισε Ἱεροκέρυξ τῆς Μεγάλῃς Ἐκκλησίας. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 189 καὶ 302.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ. Πατριάρχης Ἱεροσολύμων. Ἦτον ἀνεψιὸς ἐκ πατρὸς τοῦ προκατόχου του Πατριάρχου Δοσιθέου, καὶ κληρονόμος τῆς αὐτοῦ παιδείας. Ἀνήκει δὲ εἰς τὴν ὁμάδα τῶν σοφῶν κληρικῶν ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς 11' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τοὺς Ἀριθ. 137, 158, 159, 162, 174, 175, 182 καὶ 183.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ. Ἱερομόναχος. Ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Κύπρου ὁ-

που ἐχρημάτισε πρωτοψάλτης, καὶ διδάσκαλος τῆς Ἱερᾶς μουσικῆς. Ἀριθμεῖται μεταξὺ τῶν λογίων κληρικῶν τῆς 11' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τοὺς Ἀριθμοὺς 147 καὶ 148.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ. Καμαράσης τοῦ Παναγίου Τάφου ἐκ Προύσης. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν ἀκμασάντων περὶ τὰ τέλη τῆς 11' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 316.

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ. Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν ἀκμασάντων περὶ τὰ τέλη τῆς 11' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 351.

ΧΡΥΣΟΚΕΦΑΛΟΣ (Μακάριος). Ἐχρημάτισε Ἀρχιεπίσκοπος Φιλαδελφίας καὶ ποιμενάρχης πάσης Λυδίας, καὶ Καθολικὸς κριτὴς τῶν Ῥωμαίων κατὰ τὴν 12' ἑκατονταετηρίδα. Οἱ πνευματικοὶ τοῦ λόγου ὁμοῦς ἐτυπώθησαν ἐν Βιέννῃ κατὰ τὸ 1793 ἔτος, καὶ ἕνεκα τούτου κατέγραψεν τ' ὄνομά του ἐνταῦθα. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 337.

ΧΡΥΣΟΦΟΣ (Γεώργιος). ἐξ Εὐρίπου. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν ἀκμασάντων περὶ τὰ τέλη τῆς 11' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν Ἀριθμὸν 331.

ΧΩΜΑΤΙΑΝΟΣ (Δημήτριος). Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Βουλγαρίας. Εἰς τῶν λογίων κληρικῶν τῆς 11' ἑκατονταετηρίδος. Ἴδε τὸν ἀριθμὸν 309.